

FRÅN

SÄKER

KÄLLA OLLE

HÖGSTRAND

FRÅN
SÄKER
KÄLLA OLLE
HÖGSTRAND

 SAGA
EGMONT

Olle Högstrand

Från säker källa

Saga

Från säker källa

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1975, 2018 Olle Högstrand och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726129144

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Rummet

Justitieministern satt på sitt rum i riksdagshuset och väntade på att klockan skulle bli två. Då började torsdagens frågestund och han skulle försöka förklara för en ilsken vpk-are varför det fortfarande betraktas som ett brott att vara berusad på allmän plats.

Enligt frågeställaren var detta en typisk klasslag vilket gynnade alla välsituerade som bättre kunde dölja sitt tillstånd genom en ordnad klädsel och ett allmänt prydligt yttre.

I och för sig höll justitieministern med om mycket i frågan men det kunde han ju inte medge så därför hade han låtit en av sina medhjälpare tota ihop ett helt intetsägande svar.

Det ringde på dörren.

Säkert är det en vaktmästare, tänkte justitieministern och tryckte på den gröna knappen.

Det var ingen vaktmästare som öppnade dörren.

Festen

Fyra av de sex var gamla kamrater ända sedan andra världskriget. De två andra hade rekryterats på senare år. Den ene tog de hand om direkt från universitetet. Den andre kom från partiets internationella sekretariat.

Det var gammal tradition med den här decemberfesten. Det nya var att de inte gick på restaurang utan nu höll de till hemma hos Johansson. Förresten var det han som stått för festarrangemangen på senare år sedan Franzén gick och drunknade den där kvällen . . .

Förr brukade de som sagt hyra in sig på någon krog. Förra året var det i källarvalven på gamla Latona i Gamla Stan. Men i år var de bjudna hem till Johansson i hans villa i Äppelviken.

Egentligen var det ett litet intermezzo förra året på Latona som motiverade innovationen.

Fram på kvällskvisten började de väl komma upp lite i varv när Johanssons ansikte plötsligt förmörkades som om han skulle ha drabbats av svår ruelle.

— Vad är det, Richard? frågade Pärldröm.

— Det var ett misstag att gå hit, svarade Johansson med gravlik stämning.

— Varför det? Jag tycker att det har varit en väldigt fin fest. God mat, gott vin, fin stämning . . .

Pärldröm var angelägen att inte kritisera Johanssons utförsgåvor som festarrangör.

— Det är inte det, fortsatte Johansson med dyster röst. Det är lika bra att vi ger oss av. Jag kan bjuda på en liten sexa hemma istället.

Så kröp det så småningom fram att Johansson i båset intill anat stämman av en journalist som han hjärtligt avskydde av mer än en anledning.

Därför var de nu hemma hos Johansson som var änkling och bodde mol allena i sin stora villa alldeles intill Alviksbanan. Själva huset låg uppe på en kulle och omgavs av höga dystra tallar. Här och där i de ranka träden satt det välgjorda fågelholkar.

Alla fem komplimenterade Johansson för hans mat. Det var han värd. Han hade gjort en mycket god köttgryta och det fanns inte så mycket som en såsdroppe kvar när de ätit färdigt.

Nu satt de och drack kaffe och konjak i vardagsrummets väldiga soffgrupp i doftande gammalt läder.

— Ja, det här huset måste representera ett högt värde, sade Sten Frendelius mest för att ha något att säga.

— Men det värdet försvinner nog snabbt om ni SSU-are får hållas, tyckte församlingsäldsten Evert Svensson.

— Det är väl ingen som ens har antytt att vi vill beröva folk deras egnahem, invände Frendelius.

— Det finns ju många sätt att agera på, sade Christer Månsson på sitt sävliga sätt. Man behöver inte använda konfiskatoriska metoder för att omöjliggöra för folk att ha såna här villor.

— Men Richard är inte precis vanligt folk.

Inpasset i de båda ungdomarnas meningsutbyte kom från Per-Eric Uhlin.

— Nej det är han förstås inte, medgav Månsson.

Johansson själv betraktade sällskapet välvilligt över sin nästan tomma konjaskupa. Han tycktes inte alls ha något emot Uhlins karaktäristik. Tvärtom uppfattade han det tydligen som en komplimang.

Johansson reste sig och gick fram till ett skåp. Han öppnade det med en nyckel som han hade i fickan.

— När ni är färdiga med konjaken finns det andra här, sade han och slog upp dörrarna till ett imponerande barskåp.

— Jo, jag tackar jag, sade Pärllström. Hur bär man sig egentligen åt för att få en sån samling.

— Man reser mycket sade Svensson.

Kanske fanns det en biton av besvikelse eller möjligen ren och skir avund i hans röst.

— Så mycket som Richard flackar runt så kan han ju ta med sig både det ena och det andra hem.

— Då är nog det här det andra, sade Johansson utan att släppa något av jovialiteten. Och vad skulle det ena vara? Svensson backade snabbt.

— Det begriper du väl att jag inte beskyller dig för smuggling.

— Visst förstår jag det, log Johansson. Jag har aldrig tagit med så mycket som en centiliter extra.

— Det är bra med hög moral, mumlade Svensson.

— Ja inte sant.

Svensson svarade inte. I stället reste han sig snabbt och gick bort till barskåpet där han höll upp en försvarlig whisky. Han spädde på med några droppar sodavatten och gick tillbaka till sin plats vid bordet.

— Nu har jag brutit isen så nu kan ni fortsätta utan att framstå som den törstigaste av oss, sade han.

— Vi är väl alla törstiga, försökte Uhlin och följde Svenssons exempel.

De tre övriga gästerna stälpte hastigt i sig återstående konjak och ställde sig i kö vid barskåpet. Johansson satt kvar nersjunken i sin fåtölj och snurrade kupan mellan händerna. Ett litet sardoniskt leende livade upp det runda ansiktet.

När klockan var tolv hade alla hunnit bli mer eller mindre berusade. Och värre skulle det säkert bli eftersom

de trots sina tappra försök långtifrån tömt Johanssons spritförråd.

Inför dessa tillställningar brukade de komma överens om att inte snacka jobb, men det var naturligtvis en föresats som de inte alls kunde hålla — lika lite nu som förr om åren.

— Hur går det med utredningen, frågade Uhlin.

Johansson var lite svettig nu. Han strök sig över pannan med överarmen.

— Det skulle nog gå bra om inte Öberg vore så förbannat envis, svarade han. Jag vet genom mina kontakter — och de är helt tillförlitliga — att utredarna har velat lägga ner vissa avsnitt men att de fått nya direktiv från Öberg.

— Det är för jävligt, tyckte Månsson på sin breda skånska.

— You are right, Sir, sade Svensson.

Svensson tyckte om att slänga sig med engelska uttryck. Han kunde göra det i förvissningen om att tala språket praktiskt taget som en inföding. Förresten var han nästan lika bra på ryska och tyska.

— Men vad är det som driver honom? frågade Pärllström. Det kanske du vet som är inne i partiintrigerna, Frendelius.

— Vilka intriger? undrade denne med oskyldig uppsyn. Å, jag är ju långt ifrån den ende sossen i det här rummet.

— Men du är den ende SSU-aren, framhöll Månsson.

— Nej, jag vet inte vad det är som driver honom, fortsatte Frendelius. Det är väl en återspeglning av hans allmänna radikalism.

— Kvasiradikalism, fastslog Svensson med påstridig röst. Det finns inget äkta i hans handlande.

— Säg inte det, protesterade Frendelius. Säg inte det. I och för sig är det ju en tillgång på många sätt att vara radikal.

— Inte för oss, kom det tystlåtet från Johansson. No, Son, no asset for us, no, Sir.

— Men vad är det i första hand han skjuter in sig på, frågade Pärldröm.

— Det förstår du väl vad det är.

Fortfarande var Johansson lika tystlåten. Svensson vars hörsel blivit lite sämre med åren sträckte fram huvudet för att uppfatta vad hans chef hade att säga.

— Jag kan tänka mig en hel del, sade Pärldröm lite tvekande.

— Jaså, det kan du, Nisse.

Sedan sade Johansson inte något på en lång stund. De som hade tomt i sina glas passade på att fylla på. Den fullaste var Månsson. Han raglade betänkligt när han letade sig tillbaka till sin plats i soffan. På vägen dit skvalpade hälften av whiskyn ut.

Det kanske var lika bra det.

Johansson satt i sin fåtölj och såg filosofisk ut. Det var en prestation för det är inte lätt att ge intryck av sjäfullt djup med illrött, svettigt ansikte.

Så ställde Johansson ifrån sig sitt glas på bordets mosaikskiva.

— Han är en fara för byråns hela existens, sade han.

Johansson gjorde en liten konstpaus medan han trummade på bordet.

— Öberg borde skjutas, muttrade han.

Konfrontation

Justitieminister John Öberg tog på sig den välvilliga politikerminen när mannen trädde in i rummet. Öberg hade en vag känsla av att han någon gång varit i kontakt med den inträdande.

Mannen mumlade ett namn som Öberg inte kunde uppfatta.

— Och vad ville ni, frågade Öberg med den lite lätt hesa röst som alltid varit honom till förfång som agitator.

— Jag skulle vilja varna er, halvviskade mannen.

Öberg skrattade lite nervöst. Han hade tydligen att göra med en galning. Bara det gick att få ut honom i tid till frågestunden.

— Och vad vill ni varna mig för, undrade han och sträckte fram armen mot larmknappen till vaktmästaren.

— Nej, låt bli det där, sade den andre hastigt med överraskande auktoritet i rösten.

Till sin egen förvåning drog Öberg tillbaka handen.

Var har jag sett honom, tänkte han.

Mannen öppnade en liten portfölj.

Svensson och Uhlin

Evert Svensson och Per-Eric Uhlin träffades dagen efter festen. Det var Uhlin som kom in på Svenssons rum. Uhlin rörde sig på ett underligt trevande sätt som om han varje ögonblick skulle vara rädd att stöta på något i ett beckmörkt rum.

— Du ser dålig ut, Pära, sade Svensson.

— Åja, du ser väl inte så överdrivet pigg ut själv heller.

— Det blev lite mycket sprit, framhöll Svensson.

— Det blev det, ja. Det är nästan så att man skulle behöva en återställare.

Svensson betraktade fundersamt kamraten.

— Det är inte likt dig att behöva en pjolter dan efter, sade han.

— Men det var ingen vanlig tillställning heller, invände Uhlin.

— Vad menar du med det?

— Precis vad jag säger. Det var ingen vanlig tillställning.

Svensson betraktade melankoliskt trafiken som sakta letade sig fram i snösörjan på Linnégatan. Han hatade intensivt det här vädret. Stan var jävlig annars också men aldrig värre än i detta tillstånd.

— Nej, du har nog rätt, sade han så småningom. Det var inte någon Medelsvenssonfest precis.

Uhlin log ett leende som förmodligen skulle föreställa ironiskt.

— Nej, du har så rätt, Evert.

Han gjorde en liten paus.

— Du har känt Richard ännu längre än jag, eller hur?

Svensson nickade till svar.

— Men det är konstigt, fortsatte Uhlin, jag kan aldrig bli riktigt klok på karln. Han har tamigfan 100 olika ansikten.

— Det måste han ha, konstaterade Svensson.

— Det kan väl hända, men i går tyckte jag att han var svårare än Lågonsin tidigare.

Han tystnade och tittade på Svensson som fortfarande studerade trafiksituationen med ett frånvarande uttryck i ansiktet.

— Lyssnar du på vad jag säger, Evert?

— Vartenda ord, försäkrade han.

Uhlin såg lite klentrogen ut.

— Tror du mig inte, undrade Svensson med skymten av ett leende på de tjocka läpparna under den välansade vita mustaschen.

— Jag vet inte, muttrade den andre.

— Jodå, och jag vet nog till och med vad du tänkte, sade Svensson.

— Och vad tänkte jag då?

— Du undrade om Richard menade allvar när han sa att Öberg borde skjutas.

— Just det, bekräftade Uhlin.

Tystnaden i det lilla rummet blev monumental.

Pärlström

Pärlström stannade hemma i sin lilla Söderlägenhet efter Johanssons fest. Numera tålde han inte alls sprit som förr i världen. Han kunde minnas tillställningar både under vinterkriget och i svenska mässar också för den delen.

Those were the days, tänkte han lite resignerat.

Så annorlunda allting var nu. Då kunde han supa i dagar, ta en bastu och vara helt arbetsför. Nu värkte magen, han svettades och frös omvartannat och då och då högg det till i ryggen bakåt njurarna till.

Pärlström var lång och mager och nästan helt skallig. På vänsterhanden var lillfingret borta — ett minne från det olycksaliga fortsättningskriget. Fortfarande kunde han komma ihåg när den ryska kulan daskade till i handloven.

Men ändå var det på något sätt en lycklig tid därborta i Karelen. Och såvitt han kunde erinra sig var han aldrig rädd. Jo, fysiskt rädd givetvis, för att få en kula eller skrot i magen eller längre ned, men aldrig någonsin rädd som nu för tiden.

Framför allt var han aldrig rädd för folk men det var han nu. Särskilt för honom naturligtvis. Med kompromisslösa människor av den typen var det ju omöjligt att resonera.

Om inte förstås?

Pärlström gick till telefonen men ångrade sig.

En stund senare gick han ut.

Frendelius och Månsson

Sten Frendelius arbetade på SAP:s internationella sekretariat. Han var specialist på mellaneuropeiska frågor och kände sig egentligen mer hemma i Wien än i Stockholm. Tyska hade han med sig från födseln, franska hade han lärt sig via dyra språklaboratorier i Sydfrankrike och han rådbåkade redan med stor framgång flamländska.

De belgiska kamraterna uppskattade i hög grad att han försökte tala deras underliga språk.

Vid 27 års ålder hade Sten Frendelius lyckats synnerligen bra i den benhårda konkurrensen i partihierarkin.

Christer Månsson, 28 år, hade gjort lika stor succé inom sitt gebit. Han var redan nu det stora reporteresset på Expressens sportredaktion. Han tjänade 8 000 i månaden, han levde livets glada dagar. Egentligen kunde han inte ha det bättre.

Telefonen ringde hos Månsson i hans nyinköpta villa i Sollentuna. Månsson låg fortfarande och sov.

- Det är Sten Frendelius.
- Vad i helvete vill du så här tidigt på dan?
- Jag skulle gärna vilja träffa dig.
- Går det inte bra att ordna per telefon.
- Nej, sade Frendelius. Jag har lite pengar kvar på representationskontot så jag kan bjuda dig på lunch.
- Jag ska egentligen vara ledig idag. Jag reser till Moskva på hockey i morron.
- Det är bäst att du kommer, det garanterar jag.
- All right.

Månsson suckade djupt.

— Har det nånting med gårdagskvällen att göra?

— Just det, bekräftade Frendelius. Det är en del saker som måste redas ut, tycker jag.

— Förr eller senare, sade Månsson. Vart ska vi gå?

— Gourmet blir väl bra, det är nära för mig.

— Borde du inte gynna rörelsen i stället?

— Solidariteten har sina gränser, hävdade Frendelius. Klockan ett, blir det bra?

— Jag ska försöka, sade Månsson och lade på.

Han skakade fram en cigarrett från paketet på nattduksbordet. Sedan låg han med slutna ögon och rökte.

Därefter reste han sig hastigt och gick ut i badrummet. Han såg att hans fru tejpat fast något slags meddelande på spegeln men han brydde sig inte om att läsa det.

Han började faktiskt tröttna på henne och hennes ideliga kärleksförklaringar.

Månsson började tröttna på det mesta.

Mannen

För ett ögonblick var Öberg rädd för att mannen skulle dra upp en revolver ur sin portfölj, men han tog istället fram ett enda vitt pappersark. Öberg förstod att han tänkte lämna över någon skrivelse av ett eller annat slag.

Lika bra att låta honom hållas. Det skulle nog gå lättare att bli kvitt honom på det sättet.

— Är det där en skrivelse som ni vill överlämna?

Mannen såg konstigt nog lite lätt road ut. Det blänkte till i ögonen på honom, och Öberg gjorde reflektionen att detta inte var någon dumbom som han hade framför sig.

— Nej, det är ingen skrivelse, sade han. Och jag är ingen galning som justitieministern tycks tro.

— Men vem är ni? frågade Öberg och märkte till sin egen häpnad att han skrek så det skallade i det väl ljudisolerade statsrådsrummet. Vem är ni som kommer in här oanmäld och påstår att jag svävar i livsfara?

— Jag presenterade mig när jag kom in, upplyste mannen lugnt, men jag kan gärna göra det en gång till.

Han grävde i bröstfickan på sin blazer och fick fram ett identitetskort.

— Jag heter Jan Olsson och är förste kriminalinspektör i rikskriminalens säkerhetsavdelning, sade han. Så egentligen är ni min arbetsgivare.

— Nu vet jag var jag har sett er, sade Öberg och kände sig lättad. Det var ni som var Sundelins livvakt under kidnappingshistorien för några år sen.

Ärendet

Nu borde Öberg ha övertagit initiativet igen men så blev det inte. Fortfarande kände han sig på defensiven.

— Jag måste strax in till frågestunden, sade han.

Olsson konsulterade sitt armbandsur. Öberg lade märke till att det var av guld.

— Inte förrän om tolv minuter, sade han. Och om jag inte misstar mig så är det två statsråd före er.

Det var alldeles riktigt, och Öberg visste inte riktigt vad han skulle säga.

— Säg du, sade han. Här är vi alla du med varandra.

— Arbetskamrater emellan, tillade han med ett förläget skratt. Vad var det du ville?

Olsson tog fram sitt pappersark igen.

— Det är en avskrift av ett telefonsamtal som vi hade idag med en av våra anonyma meddelare, sade han.

Öberg sträckte ut handen efter papperet. Olsson höll undan det.

— Om du vill vänta lite grann så vore det bra. Jag vill gärna fråga ett par saker innan du får se vad det står.

Öberg ryckte på axlarna.

— All right, sade han.

— Har du blivit hotad till livet?

— Det har hänt, svarade Öberg helt sanningsenligt.

— Nånting som du själv har tagit på allvar?

— Ja, det var väl en knarkhistoria i fjol som såg lite småjävlig ut, men det rapporterade jag ju till er.

— Jag minns det, sade Olsson. Inget på senaste tiden?

Öberg tänkte efter.

— Nej, sade han sedan. Nej, det har det inte varit. Vet ni vem som ringde nu?

— Nej, det vet vi inte. Men han har ringt tidigare.

— Tillförlitlig?

— Rätt ofta, ja. Det är det som oroar oss lite.

— Är det såna här saker han har ringt om tidigare?

— Nej, och det är ytterligare ett skäl till att vi gärna ville titta lite närmare på saken. Vi måste nog tyvärr krångla till det lite med särskild uppvaktning den närmaste tiden.

— Jag förstår, sade Öberg.

Inom sig var han lite smickrad över Säpos uppmärksamhet. Det var givetvis en idiotisk känsla som han försökte bekämpa men den bet sig envist kvar.

— Så det blir två killar som tittar till dig, sade han. Men det har egentligen inte jag nånting med att göra. Det är jag som ska försöka ta reda på om det är sant att de tänker ta livet av dig.

Olsson räckte honom papperet. Det var ingen lång konversation som var nedskriven där.

”Olsson!

— Det här är jag igen.

— Jag hör det ja, citerades Olsson i utskriften. Vad kan du ha på hjärtat då?

— Det gäller Öberg.

— Vilken Öberg?

— Justitieministern förstås.

— Jaså han, är han spion?

— Det tror jag knappt, men jag tror att någon tänker mörda honom.

— Hur vet du det?

— Jag vet det inte, jag är bara rädd att det kan vara så.”

— Ja, sedan lade han på luren, sade Olsson till Öberg.

Jag ber om ursäkt för det där om spioneri.

Öberg log välvilligt.

- Vad brukar han ringa om annars, frågade han.
 - Om sånt som rör vårt vanliga jobb att skydda rikets säkerhet, sade han allvarligt.
 - Konstigt, sade Öberg.
 - Ja, medgav Olsson. Han har aldrig tidigare visat sig ha någon kontakt med vanliga brottslingar om jag får kalla dem så.
 - Han har kanske utvidgat sitt arbetsfält.
 - Möjligen.
 - Får jag fråga en sak?
 - Givetvis.
 - Betalar ni honom?
 - Nej, han tillhör tydligen kategorin samhällstillvända medborgare. Han har aldrig krävt eller fått några pengar.
 - Är inte det ovanligt?
 - Det är i alla fall inte vanligt men nog händer det då och då. Oftast är det folk som vill komma åt någon kollega skulle jag tro.
 - Ni tycks vara en desillusionerad ung man, sade Öberg. Olsson svarade inte.
 - Naturligtvis har ni spårat samtalen, sade Öberg.
 - Det har vi gjort varje gång, bekräftade Olsson. Men han ringer jämt från automater.
 - Hur många gånger har han ringt?
 - Elva gånger, svarade Olsson. Han ringer alltid till mig av någon anledning.
 - Så det måste vara någon som känner dig, sade Öberg.
 - Eller hört talas om mig, lade den andre till.
 - Men det begränsar kretsen en hel del.
 - Den tanken har föresvävat mig, sade Olsson.
- Nu börjar signalerna ljuda som tecken på att frågetimmen strax skulle börja.
- Då ska jag inte störa längre, sade Olsson. Jag skulle hälsa från bevakningssektionen att det kommer två killar

från och med klockan 17. Får jag fråga om du är i kanslihuset då?

— Det bör jag vara, sade Öberg.

— Då ska jag säga till att de är där då. Om det skulle vara nån logik i det här så borde de ju komma med detsamma, men du vet hur det är med personalsituationen.

Olsson såg långt ifrån snäll ut när han sade det där sista.

Han stoppade ner pappersarket i sin portfölj, sade adjö och försvann.

Öberg lutade sig tillbaka i stolen och tände en stor cigarr som han hade fått när han var på Kuba förra året på officiellt besök.

— Såna jävla idioter, mumlade han.

Larmet

Polisens ledningscentral fick larmet kl 1952.

- De skjuter vilt här, skrek en upprörd kvinnoröst.
- Var skjuter de, frågade jourhavande.
- Styrmansgatan, vrålade hon. Utanför 41:an.
- Vi kommer, lovade han.

Ett par minuter senare var flera radiopatruller där.
Utanför porten på Styrmansgatan 41 hittade de tre lik.

Ett av dem var landets justitieminister och de två andra hans nyutnämnda livvakter. Den ene av de båda sistnämnda levde tillräckligt länge för att få fram ett ord som han upprepade tre gånger för den svårt chockade polismannen som kom först fram.

— Bil, bil, bil . . . stönade han och sedan vällde blodet fram ur munnen på honom.

Konstapeln svimmade.

Polisen

Jourhavande kommisarie på våldsroteln var Juha Välitalo.

Han satt på sitt rum när någon från ledningscentralen ringde och talade om för honom att det hade inträffat ett trippelmord på Östermalm.

— Och en av killarna säger att en av de skjutna är justitieministern, sade rösten i telefonen.

— Herre Gud, sade Välitalo.

Sedan fick han snabbt tag i en bil och tio minuter över åtta var han framme vid Styrmansgatan efter en vansinneskörning från Kungsholmen till Östermalm.

— Tänker du slå ut Ronnie Peterson? frågade han konstapeln som körde. Det är bättre att vi kommer fram levande än inte alls.

Konstapeln skrattade som om Välitalo skulle ha berättat en särdeles rolig historia. Hur som helst så trodde han tydligen att Välitalo skämtade.

Det fanns redan hundratals människor utanför huset när Välitalo kom fram. Polisbilarna stod i klasar och från alla håll hördes sirener från antågande nya radiopatruller.

En polisassistent kände igen Välitalo.

— Det här är ju för jävligt, sade han.

— Kan du se till och hålla undan dom där, muttrade Välitalo och pekade på åskådarna.

— Vi ska försöka, lovade den andre. Men det blir inte lätt.

— Det förstår jag, sade Välitalo.

Han gick bort mot porten där de tre liken låg. Välitalo kände omedelbart igen justitieministern. Han låg på rygg

med ihopdragna ben och hela bröstet sönderskjutet av en kulkärve.

Därefter kastade han en blick på de andra två. Han kände igen en av dem också. De hade till och med suttit vid samma bord ett par dagar tidigare i personalmatsalen.

— Det är killar från Säpo, sade han till en av konstaplarna som stod runt kropparna.

I ögonvrån noterade Vålitalo att teknikerna började komma. Han nickade till dem, och de började sätta igång med sitt jobb. Själv gick Vålitalo till en av radiobilarna.

— Försök få tag i kommissarie Kollin, sade han till mannen vid ratten. Efter en minut hade han Kollin i radion.

— Du har hört vad som har hänt?

— Ja, sade Kollin.

— Underrättar du hela baletten?

— Ja, sade Kollin.

— Så då jobbar jag som vanligt tills vidare, fortsatte Vålitalo.

— Tills vidare, ja, sade Kollin. Men är det nånting du kan lita på så är det förbanne mig att inget blir som vanligt i den här jävla historien.

— Vet du vilka de andra två var?

— Är det fler än Öberg?!

— Jaså, du visste inte det. Jodå, det är två lik till. Båda från Säpo.

— Åh Herre jävlar.

— Just det, sade Vålitalo. När kommer du hit?

— Jag är där inom en halvtimme.

— Det är jag tacksam för, sade Vålitalo.

När han steg ut på gatan igen märkte han att TV redan hunnit dit. Det är ju inte heller så långt att köra från Oxenstiernsgatan till Styrmansgatan. Teknikerna höll på att montera upp strålkastarna och filmteamen var redan i gång.